

VLADIMÍR REISEL

NEKUTOČNÉ MESTO

SKARABEUS
1 9 4 3

XX F 1950

P.v.
299/43

Univerzitná knižnica
v Bratislave

1800428941

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

Jedného dňa odchádzam z domova
Je práve jeseň a lietajú tie bezútešné krdle vtákov
Idem neviem kam som z toho skoro smutný
Najprvší anjel by neodohnal teba otvorená rana
strachu

Dnes odídem

A nikdy sa nevrátim

Lebo je chladné septembrové ráno

A matke za každým slovom vypadne jedna slza

Potom nekonečná cesta vlakom

Ach keby sa vlaky vracaly stále na to isté miesto

V ošklivom meste smrti svieti bledé nalomené slnce

Ideme po uliciach medzi pestrými makovicami žien

Ktoré v tento deň si obliekli rovnako biele šaty

Som zmätený

Z výkladných skriní

Kde čihá

Na mňa
Môj závratný tieň

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodíš dlho do noci po divých opustených miestach

Pretože práve teraz je noc
So všetkými svojimi tichými lampami si odo mňa
ďaleko

Dnes hľadáme lásky ktoré nás zradne opustily
Som strhnutý davom ktorý vychádza z ponurého
domu

Prenasledujú zlosyna z filmu
Všetkým ľuďom horia oči krvožízňivosťou
Odrážanou v tých elektrických lampách
Ktoré
Tejto noci
Sa odovzdaly pokojnému vetru krásy

O polnoci
Sedím v kupé vlaku nabitého mŕtvymi bytosťami
bez tváří

Na neúprosnej lavici
Sedím a opieram sa o svojho priateľa
Chcem spať
Je mi clivo nenašiel som ženu ktorú som hľadal
rukami

Sbohom sbohom mesto kde sme pochovali svoje
Jak je prekliata táto cesta cez diery osudu ^{detstvo}
Prepletáme sa dlhými tunelmi slz
Všetko letí za nami
I noční vtáci i ženy z ulice
Letíme do ďaleka spíme vlak hrčí časom zavzdychá
jak dieťa

Niekedy sa zastaví
A povie tu som mestám ktoré som nikdy nevidel
A ktoré už nikdy neuvidím

Navôkol je múr noci
Neskutočný havran so zlomeným krídlom

Nepočúvam ani básne z Fleurs du Mal
Ktoré číta môj priateľ
Všetko je vo mne obrátené do budúcnosti
Trasiem sa
Zimnicou márnosti
Nad ránom
Svitanie prináša prvé ruže do okien
Opilec hovorí vo vedľajšom kupé o svojom hrdinstve
strateného markytána

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

Potom sa zastavíme uprostred mesta vychádza prvé
úmorné slnce

Pod klenbou ponurou jak had
Idem s batožinou predieram sa lesom stratených
synov

Sám uprostred neznámeho sveta
Colníci colníci ja prichádzam z noci
Nesiem v kufroch svetelnú noc
Neplatím lebo som už raz zaplatil svojimi očami

Odrazu si v strede zaľudnenej ulice
Nevieš kam sa najprv pozrieť
Všade sa ti otvára divadlo nové ale žiarivé
A všetky ženy
Idú do tohto divadla
Krásne jak poklad zbojníka
Jak nostalgia ukrutníka

Všetky ženy sú si podobné
Prechádzajú ulicou stále tie isté nožnice útleho chodu
Jak je asi krásne tam uprostred rúk
Chcel by som bozkávať všetky tieto ženy

Ktoré nepoznám a ktoré už nikdy neuvidím
Zostáva za nimi dym schopný márneť slzy
Lúka nedokonaných rozkoší
Vo dne tancujú v ich pohľade neskutočné páry ulíc
Skrížených len zato aby sme prechádzali ustrašene
ako dľaň

A v noci
Chodíme do nich piť
Svoje
Nedopovedané
Slová
Pýchy

Čakáme na tramvaj už nás nesie v tejto ďalekej
krajine

Kde sa sbehli zrazu všetci básnici sveta
Letíme ulicami obdivujem nahé panny rímsy
v triede revolucionárov

Po týchto uliciach blúdil Guillaume Apollinaire
Ó mesto básnikov a holubov

Najkrajšie mesto sveta

Kde

Pochováme

Svoju túžbu po večeroch po láske po tichu

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

Keď ideme po refazovom moste
Všetky oči rajek sa dívajú na nás
Mávajú svojimi smutnými krídlami
Že nás vidia
Že vidia prichádzať tých ktorí vidia ako ony
Teraz sa cesta krúti
Tu zvoní mliekársky voz a predbehuje posledné
hviezdy

Ktoré sme vidali

Potom

Každého dňa stále tie isté pohreby tie neurčité ruže

Chodím s mapou a dívam sa na každý dom bulvára
Zatiaľ čo si ma nikto nevšíma
Spytujem sa všetkých krásnych žien na cestu ktorú
nepoznám

Jedine preto aby som počul tento drahý hlas

Toto podozrivé mihnutie zraku

Tento rozpačitý zázrak

Choďte stále rovno až k oblúku mosta

Nezastavujte sa choďte po pravej strane a dívajte sa
po vašom boku je rieka

Celkom až k obzoru
Tam prejdete mostom a uvidíte starú ulicu
Na jej čele je napísané Beznádej
Potom zahnete doprava
A pôjdete ďalej za slnkom
Neobzerajte sa
Prípadne sa spýtajte strážnika
Prvá ulica vpravo je Ulica vody a vtákov
Pôjdete ešte ďalej
Až celkom na koniec
A druhá ulica je tá ktorú hľadáte
Je tam obchod s orientálnym tovarom
Možno uvidíte i černocho ktorého biele zuby pozná
celé mesto

Ďakujem stokrát vám ďakujem za prízvuk vášho
hlasu

Ja som tu neznámy
Prvýkrát chodím mestom
Okrem toho čo som ním chodil v spánku
Ale to vás nezaujíma
Neviem ani dobre hovoriť vašou rečou
Som tu neznámy
Len vaše oči sú ako oči všetkých žien ktoré som
miloval

Oči pokojné jak socha večera
Oči oheň
Počúvajte ma prosím lebo chcem počuť ľudský hlas
Tunajšie ženy majú tiež ruky jak je to podivné
Také ruky ako majú ženy u nás

A usmievate sa tak isto na mňa ako moja láska keď
odišla

Ste veľmi láskavá
Keď načúvate so mnou tlkot tohto obrovského srdca
ktoré ma oslňuje

Všetko sa mi tu páči
Uverte mi
Chcel by som tuná zomrieť
Celkom pri vašom hovore celkom pri vašom mlčaní
Čo si asi myslíte o tomto chlapcovi ktorý rozpráva
trocha nervózne občas klopi oči

A dvíha klobúk
Keď odchádzate
Dívam sa dlho za vami miznete v prúde neobyčajných
chodcov

Idem kamsi neviem kam
Vráťte sa opakujte mi svoje závrtné slová
Svoje indiferentné pohľady
Svoje prosím svoje sbohom

Ó poézia neznámych zátiší
Ó poézia neznámej cesty na ktorú sa pýtame každého
kto ide trocha blízko

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

Chodiť po dlažbe
Úzkostlivých ulíc
Pozerať zaprášené antikvariáty
Hľadať básnikov v najposlednejšom kúte
Kde nechodí ani smrť
Ale tu spí poézia
Básnici básnici tu sú vaše hroby neznámych vojakov
Ja stojím
S obnaženou hlavou
Pred týmto obchodom trochu smutným
Kde sa kupujú
Básnici
A ženy
Za päťkorunák
Za jednu márnú slzu

Niekedy ma zastaví veľký dav ľudu
Sospútený okolo nešťastia
Nejaká starena vysvetľuje ako došlo k havárii
Doprevádza svoje slová záhrobnými gestami
Počúvajú ju všetky uši
A slzia zároveň s ňou

Keď vyfahujú z trosiek mladého krvavého muža
S rozrazenou lebkou
A ktorý sa díva strašnými očami
Svoláva všetkých ranených orlov
Je to ešte dieťa hovorí každý
Zomrieť osemnásťročný ako to musí byť bezútešné
Už je tu auto sanitnej stanice
A dav sa rozostupuje
Pri nábreží
Práve teraz zahúkal parník na vode
Na oslavu tohto nešťastlivca
Ktorý skončil život
Uprostred ulice uprostred davu
Bez jediného slova

Idem bezmyšlienkovite ďalej podľa zábradlia
Je mi veľmi clivo z tohto dňa
Ktorý sa začal smrťou
Nevšímam si ani krásnych a mnohých očí ktoré ma
toľko lákaly

Nepočúvam ani spev jesenného rána
Vychádzajúci z harmoniky slepca kľáčiaceho pri moste
Tam kde sa otvára život
Kde sa shromažďujú hviezdy
Každého večera
Doviate sychravým bezhlavým víchrom

Nepočujem ani zvuk svojich vlastných krokov
Vzdychanie protiidúcej melancholickej krásky
Ktorá sa odhodlala

Tohto dňa
Začať nový život
Vystavaný
Zo šalebných mincí lásky
V prítmí
Arkád sklamaní

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

Najradšej by som sa nikdy nezastavoval
Pri každej hviezde veľkosti vlny
Najradšej by som utekal do sedemdesiatejsiedmej krajiny

Dnes večer idem v parku nad riekou
Do ktorej sa vrhlo strmhlav celé mesto
Dnes večer chodím sám a dívam sa po prvýkrát na
nočného ježa

A na pochody lúč na hladine
S výška nad mestom
Kde stretávam živých a kamenných milencov
Z tmy sa na mňa dívajú ich lákavé ruky
Objímajú sa nehlučne jak oceán
Keď prechádzam na prstoch aby som nevyrušil tých
vyhnancov lásky

Objímajú sa nahí na čadičovom podstavci
Stále v tej istej polohe melancholického skríženia
dvoch svetov

Krásni nehybní tvorcovia nostalgie večné pochodne
hľadania a šera

Ale sú tu aj živí milenci ako hovorím a ako to uvidí
každý kto prechádza náhodou tak ako ja

A počuje ich závratný šepot
Ďaleko od svetla
V zášerí vetra a hviezd
Keď prejde voľakto okolo otvorí oči ako pri narodení
A stíchnu
Len opŕchnuté lístie hovorí a objíma sa v láske
Keď doznejú kroky
A nastane obvyklé a očakávané ticho
Stúlia sa zasa pod svoje jediné srdce
Zatiaľ čo znie hudba sfér
Všetky mliečne dráhy oslavujú toto veľkolepé divadlo
Potácajúci sa vrak to som ja
Opretý o zábradlie podo mnou je noc a rieka
Cez ticho zaznievajú zvuky vyplašeného orchestra
Vidím len lesy neónových svetiel a tieňov
Potácajúci sa vrak to som ja
Tamto na moste prejde zrazu ožiarený autobus
Bude asi polnoc
Čas básnikov a neviestok
Práve teraz prichádza ku mne žena a hovorí veľmi
jasno
Volá ma kamsi neviem kam je noc dravá žena
Ja milujem len oči
Nechápe lebo ma objíma svojimi ľahkými rukami
A bozkáva ma bezmyšlienkovite na obe oči
Pretože ja milujem len oči
To je predsa jedno ako sa ľudia milujú
Len keď si bližšie k chveniu
Či nevidíš že ja som ďaleký a nedojíma ma nijaké
tvoje gesto

A preto sa vzdávam
Navzdory nočným vlčiciam
Ktoré ma prenasledovali až do rána

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

Koľkokrát sa ešte v živote vrátíme do tohto mesta
Do tohto mesta vystavaného zo španielskeho bezu
Kde sme prežili toľko bolestných křčov lásky a
sklamania

A kde som jedného dňa
Bolo práve poludnie
A svietilo chladné jesenné slnko
Na všetkých neznámych chodcov
A na túto krásnu ženu
Ktorá ide
Proti mne proti všetkým čiernym prúdom sveta
Pod oblúkom mostovej veže
Najkrajšia žena akú som kedy videl
S jedinou rukou

Bolo to strašné
Pri pomyslení že tento čistý anjel ktorý dojíma kde
koho

Má iba jednu ruku
Sa obracaly všetky oči všetky ruky všetky vtáky
A pozeraly sa na ňu
Ako ide

S prázdnyim vlajúcim rukávom
Skrývajúcim prázdnotu
Nevšímavá k okoliu ako básnik
Jej oči maly farbu rozbúrenej rieky
Kde som sa ponáhľal toho dňa
Utopiť svoj nekonečný smútok svoju bezhraničnú
divosť tuláka

Nikdy už som nestretol tú ženu
Tak ako je tuná zvykom
Že sa ľudia stretajú iba raz
Aby zapadli
Ako lampady lásky
Lebo je písané
Že zánik to je akoby smrť
Z ktorej niet návratu
Že ľudia sa stretajú za jediným účelom rozchodu

Nikdy som už neuvidel tú bezrukú nádhernú ženu
Za ktorou sa pozeraly jesenné listy svojim dlhým
plačom

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

Ale bola v tom i smutná ale podivná krása
Byť stále jediný uprostred tisícok ľudí neznámych
jak osud

Všetky kvety povädly už v zimomrivom parku
Kde chodím už len medzi kvetmi milencov
Ale sú tu i posledné pozdravy krásy
Umele vypestované ruže súmraku
Keď sa nakláňa dlhý žeriav tmy
Nad osamoteného chodca
Ktorý ide povedľa rybníka
A volá do tichej vody bez očí

Poézia noci sa tu nikdy nestratí

Tak ako sa nestratí ani môj večný nevyspytateľný
strach z ľudstva

Tu v obrovskom nočnom parku bez konca
Chodím i ja
Blízko nečuteľného šepotu
Svetielkujúceho jak drahé kamene

Tie drahé kamene zaslzených dlaní
Na zarosenej lavici
Kde sa odovzdáva žena mužovi
Hovorí si slová ktoré nikto nepočul ani ja
Však láska zostáva predsa rovnakou
Na rovníku i v tomto lese záhad
A pohrebných tieňov
Kde časom stretneš malého trhana
Otrča k tebe svoju zlatú ruku
A prosí s bolesťou v očiach
So strachom pred policajtom
Pred nemilosrdnou bosorkou víchrice

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

A ni Ťa nepodiví rôznorodý spev ulice
Kde sa sbehly všetky farby vesmíru
Si tuná uprostred ľudí nekonečne šťastný
Lebo si neznámy
Ako kométa
A chodíš s nevinnosťou dieťaťa
Obdivujúceho uvädnutú strakatú kyticu sukni
Všetkých krások tohto mesta
Všetkých spevákov tohto svietivého hipodromu

Na rohu ulice vidíš dvojicu slepcov
Opretí o slnko a kvetinársky obchod
Spievajú svojím srdceryvným hlasom
Každý sa zastaví a načúva
Túto nerozlučnú dvojicu úbožiakov
On i ona sú mladí a slepí
A predsa veria v život
Pretože spievajú odovzdane jak láska
Za trocha žltých listov ktoré k nim dovial vietor
Mince neznámeho darcu
Do jej vlasov padá jeden krvavý list aby zväčšil
jej krásu

Dotýkajú sa strún kytary a strún plačlivých srdc
Chvilami prestanú
A hladia si neviditeľne ruky
Keď vyberajú z klobúka drobné peniaze milosrdných
chodcov
Toto vyznanie je stokrát zázračnejšie ako dotyk le-
vanduľových kvetov

Ako bručanie veľkomesta
Kde vyrastá poézia pod zahrdzavenými priečeliami
Pod machom zarastenými dverami

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

Jeseň i zima majú rovnaké kvety
Podobajú sa našim cestám
Kde to vonia krásnou nekonečnou chvíľou šťastia
Guľou rozkoše
Alebo kôpkou smútku
Z ktorej sa parí
Vystupuje z nej dym a obrazy ku ktorým sa vraciame
Odhodlaní kráčať stále vpred
Nezastavuj sa a počúvaj
Otvor naširoko diery svojich nozdier a vdychuj
štipľavú vôňu dňa a noci
Jediný pomýlený krok a zahynieš v melanchólii
To je potom strašný pád
A preto sa nezastavuj
Tak ako vietor nikdy nestojí a letí stále stále až
k horizontu
A potom sa obráti
A zasa uteká s ružou v ruke
Ktorú núka kdekomu
Hoci sa každý odvracia
Hoci hovoria je to príliš kruté je to príliš dravé
Je to čosi ako rieka

Na tom nezáleží
Svet sa nezastaví aby všetko onemelo
Tvoje dni sa krátia
Tvoje dni sa predlžujú ako dlhá ťahacia harmonika
Vydávajúca zvuky celého okršleku
Každej čiastky zeme
Každého okamihu

A tak i prvý sneh v meste nie je inakší ako snehy
na horách
Odtláča všetky stopy tých ktorých miluješ
Je to láska je to tak trochu nenávisť
Strácajú sa ďaleko miešajú sa ako zvuky noci
Splietajú sa v dlhom objatí ktoré neoddeľuje
A ktoré sa neskončí
Práve teraz zahýna za roh dáma v čiernom závoji
A zanecháva svoje kroky v snehu
Kreslí do nich svoj neznámy smútok
A smútok toho ktorý ju náhodou uvidel
Ako zahla do cintorína
Celkom až k hrobu celkom k životu
Rozpráva sa s mŕtvym hovorí rečou vločiek
Niekedy zavzdychá ako siréna
Pokľakne do čerstvej vody
Ktorá sa pod ňou rozprestiera
Ja by som si kľakol tiež
Keby to bolo možné
Keby som veril v reč ďalekých neskutočných stro-
mov

Tak ťa len predsa nechám pri tvojich hviezdach
Plač si plač
Až do tmy
Kým nezahynú súmraky
A neotvorí oči celé mesto
Potom odchádzaj
Tak ako často odchádzame aj my
Neobzri sa
Dnes je zima dnes padneš podlomená prúdom minu-
losti
Dnes keď svetlo nemá konca kraja
Keď nevieme kam vkročiť
Kde skloniť bezútešnú hlavu
A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodíš dlho do noci po divých opustených miestach

A tiež odchádzaš
Za prísernej noci plnej zimomrivých rúk a hladu
Plno pobežívajúcich detí
Plno zastrešených svetiel
Sa objavuje po chvíľach nad mestom
Ktoré preráža tvoj vlak
Odnáša ťa
Je práve pred Vianocami
A zdá sa ti že mesto je obrovský vianočný strom
Na ktorý sa povešaly všetky zúfalé hlasy
A tiež tvoje všetky hlasy
Ktorými si volal
Hoci sa nikto neozval
A bolo to uprostred noci
Keď si odchádzal a díval si sa smutne hmly klesaly
jak mŕtvy

Ohne zhasínaly
A bolo ti trocha ošklivo
Zo všetkých týchto tieňov týchto krokov ticha
Kde hrkoce iba námesačný vlak
Zatiaľ čo spíš na svojej ruke
A snívaš

O
Krásnom malom dievčatku
Objavuje sa objavuje sa
Tratí sa tratí sa
Zvoní svojimi malými ňadrami
A ľaká zvery
Všetky zvery sveta
Hovoríš jej o svojej veľkej nostalgii
Najstrašnejšej
Počúva ňa za svojou záclonou tela
Časom splasne rukami
A mizne
Aby sa zasa objavila
V podobe čierneho balvana
Ktorý sa striedavo mení na vodu a kozliatko
Ktoré pije tú vodu
A ten vzduch
Vznášajúci sa okolo mňa i nej
Do nekonečna

Akýsi dotyk ma vyvedie z dlhého šťastia
Je to dotyk chladu
Prikladá sa k môjmu čelu a niekedy zahovorí
Vstaňte drahý pane
Je už skoro ráno
A vlak sa zastaví
Prosím
Prosím
Len nehovorte
O ďalekej krajine

Len mi netrhajte túto zástavu bolesti
Lebo je mi veľmi clivo
A cítim skoro celé mesto
V svojej dlani

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

V mojom kraji je ticho ako v zakliatom zámku
Kde je to proti zvonom veľkomesta
A predsa ti je v prvej chvíli trochu teplo
Si sám
Si sám
Rozprávaš sa s potokom a cestami
Ľudia sa dívajú na teba nezvyčajným pohľadom
dlažby
Voľakto sa zastaví
A tiskne ti ruku
Hovorí o všetkých holuboch dediny
A nezabudne pripomenúť poslednú povodeň

A tak moje nočné cesty dostávajú novú tvárnosť
Chodím večer čo večer v ozrutnej tichosti
Nestretávam nikoho
Iba občasné vločky snehu
Takto sa mení povrch života
Kým spodné prúdy sú stále tie isté
Smútok má stále tú istú podobu samovraha
A dlhé večery sa krátia v náručí neznámeho pohľadu

Tvojho
Ktorý ma stále čaká
Vždy na tom istom mieste
V súhvezdí rosy

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodíš dlho do noci po divých opustených miestach

Ked' sa vrátim
Po Vianociach
Nájdeš ma zasa ohnivá milenka stále sa meniac
Vrhnem sa do tvojho náručia
A budem ti hovoriť
Slová ktoré si nikdy nepočula
Aké sú láskavé tvoje ruky
Tvoje mnohofarebné prsia vyzdvihnuté do neba
Neónové
Tvoje brucho vesmíru
A tvoje hlboké ústa
Kde sa zamdlieva
Kde vrávoráme
Tanečnica
To si ty
Stále na klzkej ploche nesmierneho javiska
Dívaš sa strnulo do hľadiska
Kde niet nikoho
Iba ja
Moje oči sú otvorené jak storočná kniha
Kniha dní v ktorých som ťa videl v ktorých som
chodil k tebe

Kniha mojich návratov do teba
Po Vianociach
A po všetkých sviatkoch roka
Bola si vždycky milosrdná
A tajomná
Preto som sa vedel vracať kričať koríť
Preto som ti hovoril najkrajšie slová aké viem
A ktoré mi šeptal vietor
Ty nevieš ako ťa mám rád
Počuješ tieto všedné slová
Ktoré hovoria tvoji milenci
Keď idem náhodou parkom neskoro v noci
A vidím tie splývajúce sochy ktoré spia
On i ona sú tak blízko že nevidia nepočujú necítia
Mesiac visí nad nimi
A smeje sa smiešnym obradom lásky
Ktoré sa často menia na pantomimu
Ba často sú to iba prázdne dlane
Koľkokrát sme i my tiskli ruky žene ktorá bola ne-
prítomná

Koľkokrát sme cítili klesať hlavu
Do márnivých vln tela
Mlčanlivého
A odovzdaného
Ako havran
Tela vydry
Tela tej ktorú sme milovali silou rozorvancov
Koľkokrát sme vstávali
A volali
Koľkokrát nám spadly hrozne natiahnuté slzy

Odrážajúce celý svet

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodíš dlho do noci po divých opustených miestach

A zas chodím po твоjich impasoch je to nádherné
Zmenila si sa veľmi
Bolo to skoro včera čo som ťa videl
Si veľmi podobná korytnačke
Tvoj piesok je ešte chladný
A každého rána všetky tvoje okná sú pomaľované
snami

Tak prešli dni a prešli mesiace
Kým som ťa uvidel bolo to uprostred leta
Za sparného nedeľného odpoľudnia
Keď sa schyľovalo k búrke
Idem tramvajou z prechádzky ktorá bola trocha
smutná

Pretože som stretal stále tých istých harmonikárov
Tie isté kamenné uši tie vystreté ruky
Keď zrazu vystupuješ na plošinu ty
A jedna z твоjich priateľiek
Ste obidve krásne ale tvoje oči sú tak tiché že mlčia
Hovoríš ústami ktoré sú ako vzduch
Počúvam ťa je to hudba ktorú by som chcel počuť stále
Ani sa nepozrieš

Tvoj rozmar mladosti je príliš veľký
A tvoja krása cloní toto veľké slnko
Ktoré ťa sviedlo
Kdesi uprostred mesta
Dolu ďaleko odo mňa
Len aby zostal vo mne tvoj veľký obraz
Tvoj tichý hlas

Odišla si
Naveky
Tak sa zdá
Lebo sa neobzrieš
A nepovieš
Prídem
Prídem isto
Čakaj ma
Pod hviezdami
V parku
Nad mestom

Potom som ťa neuvidel mesiace a zaspala si vo mne
Až jedného večera
Sa tlačím k tebe
A rozprávam ti o našom prvom stretnutí
Pamätáš sa na všetko áno tak to bolo viem už viem
Tisknem sa k tebe
A obdivujem záhradu tvojich očí
Do ktorých hľadím skoro šialený
Viem už že ťa milujem že ťa zasa uvidím
Každý deň

Že ťa budem očakávať ako voda
Na moste
Kade si chodila každého dňa
Kde som ťa vídal stále novú
Stále tak krásnu ako západ

Stretáme sa často v noci niekedy za jasného dňa
Stále ten tvoj neprítomný úsmev
Tvoje gestá mŕtveho anjela
Tvoje slová víchrice
Tvoje teplo vtáka
Túliš sa ku mne a objímaš ma všetkými prstami
Niekedy sa dotkneš očí
A povieš
Tvoje oči sú jak luna
Tvoje oči sú jak luna zimy
Tvoje oči sú jak závrat z pantomimy
Si stále inaký si stále strašne iný
Tvoje ruky sú jak snehy zimy
Si stále rovnaký si stále strašne iný

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

Ty ani nevieš že Ťa oklamem
Áno v jeden večer sa zjavíš náhle u mňa
A hovoríš je to kruté dnes som nemohla prísť
Snívala som v horúčke celé dni a bol si to ty
Chytám Ťa chvíľami za ruky v zrkadle
A dívam sa nekonečne dlho do tvojho čela
Predstieram že Ťa nevidím ale Ťa vidím ako mikro-
skopom

A tvoje vlasy
V mojej dlani
Zvonily všetkými svojimi odérmi

V ten istý večer som Ťa veľmi klamal
Nie neklamal
Bola to iba chvíľa strašnej nostalgie
Obišiel som okolo celého mesta s ženou ktorú som
nedávno videl
A ktorá ma pristavila práve pri hrobe neznámeho
vojaka

Povedala chcem iba v tento večer byť s vami
Hovorte hovorte nič nechcem iba vašu reč skál
Klamal som Ťa

Neklamal
Istotne sa vrátim asi to vieš lebo čakáš na mňa
Vždy s tým úsmevom ktorý sa podobal armáde rosy
Životu vodných kvapiek

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

Chodíme ruka v ruke
Sami uprostred davov
Sami sami ako vyhnanci
A hovoríme si slová ktoré nikto nevyslovil
Niekedy sa zastavíme
Uprostred večera
Dolu je mesto a kričí
Každú chvíľu sa ponorím do rieky tvojich vlasov
A hovorím ti o láske
Spytujem sa ťa celkom detsky na tvoju odovzdanosť
mojim rukám
Aby si povedala vždy to isté ty vieš
Odsúdil si ma sám k tomu aby som ťa milovala
A mohla by som umrieť
Keby si ty bol pri mne
A dotýkal sa ma tak ako sa ma dotýkaš teraz
Dotykami noci
A dlhého ticha

A tak naša láska tuhne do podoby hviezdy
Som už celý v tebe
Si už celá vo mne

Tvoje oči ma stretajú neustále hoci ich nosia iné ženy
Tvoje pokorné oči
Vždy také krásne
Vždy také rozorvané
Oči bez slz
Oči s dojatím srny
Oči disky

A preto sa mi zdá krutým jeden večer
Keď odchádzam domov
Ešte pred chvíľou som cítil tvoje ruky na ústach
A teraz odchádzam
Mesto podo mnou svetielkuje jak tisíc bludičiek
Po chvíli mizne
V tme v tme
Za mnou tma predom mnou tma a v diaľke tvoje telo
Je mi tak smutno
Som oddelený od teba iba oknom vlaku
A predsa je to strašne ďaleko

Po Vianociach
Sedíme zasa spolu a hovoríme rečou kvapiek
Vonku sneží
Práve tak ako snežíš ty na moju tvár
Objímam ťa
Stále a stále myslím na náš rozchod
Ktorý ma škrtí
A ktorý jedného dňa dostal presný tvar smrti

Nie

Bol to iba krátky zápas s hydrou

V ten deň chodím po uliciach a vraždia ma hrozné
hlasy kamelotov

Ohlasujú môj večný odchod

Za niekoľko dní

Odídem navždy

Musím

Musím

Však ty vieš

Že som bol z tých ktorí nevedia odchádzať bez stopy
v krvi

Vyhľadám ťa ešte v ten večer

A hovoríš mi sama celkom ticho je to nutné

Šla by som s tebou

Ale to nie je možné

Budem i tak pri tebe ty vieš ty vieš

Je treskúca zima a mesto je prázdne

Chodíme iba my po pustých uliciach

Opakujeme stále a stále svoje mená

Emília Emília

Dnes naposledy

Dnes odídem

Dnes v noci

A nikdy sa už nevrátim

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia

Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

Ešte niekoľko chvíľ
Ešte niekoľko slov

To už nie sú slová to je prázdnota

Stojím pred твоjím domom a držím dlho tvoje ruky

A dívam sa na teba

Tento tvoj pohľad zostane vo mne nekonečne dlho

Až zatiaľ kým zasa neprídem

Po rokoch

Prídeš

Prídem isto

Čakaj ma

Jedného dňa ma schytí túžba hrýzť zasa chlieb tvo-
jich rúk

Čakaj ma

Sbohom Emília

Sbohom

Bolo to krásne

Prídem

Čakaj ma

Nech čakajú tvoje ústa tvoje oči tvoje telo

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia

Chodiť dlho do noci po divých opustených miestach

A zasa sedím v kupé vlaku nabitého mŕtvymi
bytosťami bez tvári
Tak ako pred dávny časom
Tento odchod je posledný a preto ma škrtia chápa-
dlá šera
Sedím sám v kúte a pozerám poslednýkrát na mesto
Pokojne sa pasúce stádo elektrických oviec
Všetkých farieb
Potom sa pohne vlak a v okne moja melancholická
hlava
Pozerá poslednýkrát na toto mesto
Toto neskutočné mesto
Ktoré mizne
Navždy
A naše lásky v ňom
A naše kroky v jeho dlažbe

Už nikdy neuzriem tvoje ulice
Už mi nikdy neprídeš povedať dovidenia
Dnes je to iba sbohom
Mávam ti smútnou rukou vidíš
Miznúce mesto

A naše lásky v ňom

Sbohom Emília
Sbohom neskutočné mesto
Mesto lásky a zrady
Mesto rúk ktoré som miloval
Mesto očí najpokornejších očí vesmíru
Mesto odovzdaného tela
Mesto úst stvorených iba pre lásku
Mesto úst schopných hovoriť najláskavejšie slová
Mesto básnikov a samovrahov
Sbohom Emília
Sbohom neskutočné mesto

A bola to predsa najstrašnejšia nostalgia
Odchádzať odchádzať s myšlienkou na ženu ktorú sme
neprestali milovať